

2.000 fólk lurtaðu eftir Kjell Samuelson á trimum konsertum

Føroyingar eru yvirhøvur sera áhugaðir í andaligum tónleiki, og ofta eru tað svíar ella norðmenn, ið finna vegin til føroysk hjørtu, tá talan er um lættari andaligan tónleik – onkur tekur samanum og kallar tað alt samalt fyrri gospeltónleik.

Eitt av teimum nøvnunum, ið einamest hevur sett síni spor her á landi, er tann svenski bólkurin Samuelsons, ið varð settur saman av teimum fyra beiggjunum Rolf, Kjell, Olle og Jard.

Teir sungu saman í mong ár, og vóru teir eisini í Føroyum á vitjan, meðan teir vóru í hæddini. Fyrst ferð, teir vitjaðu í Føroyum, var fyrri skjótt tjúgu árum síðani, so nógv vatn er runnið í ánnu síðani tað.

Men bólkurin Samuelsons er ikki til longur. Tann elsti beiggin, Rolf, doyði av krabbameini fyrst í 80-unum, og síðani hildu Kjell, Olle og Jard á í nýkur ár. Men síðani gjørdist Olle so mikið sjúkur av liðagikt, at hann ikki fekk hildið fram. Hann er síðani fluttur til USA at búgva.

Men bæði Kjell og Jard hava sjálvir hildið fram við at syngja hvør í sínum lagi. Kjell hevur sín egnu bólki, ið kallast »Tro, hopp och kärlek«, meðan Jard og kona

hansara eisini ferðast runt og syngja saman. Meðan Kjell gjarna er til eitt sindur stillari tónleik, hevur Jard meira verið eyðkendur av lættari tónleikastíli, og tað plagdi eisini at vera soleiðis, at teir byttu sangskrána millum sín í tíðini við bólkinum Samuelsons.

Hetta vikuskiftið vitjaði so Kjell Samuelson aftur í Føroyum, og her helt hann triggjar konsertir.

Fríggjakvöldið var fyrsta konsertin í Royn-høllini í Hvalba, leygarkvöldið var konsert í Lúttarhøllini í Runavík, og ferðin endaði við konsert í Badminton-høllini í Havn sunni kvöldið.

Tað er heldur einki, ið bendir á, at føroyingar hava gloymt Kjell, ið trúliga hevur vitjað í Føroyum – eisini aftan á tíðina við Samuelsons – og á teimum trimum konsertunum vóru tilsamans ikki færri enn 2.000 áhoyrarar.

– Tað er altíð stuttligt at vitja aftur í Føroyum, tí her havi eg fingið so mong góð minni, og eisini havi eg her fingið vinir fyrri lívið, fortaldi Kjell á konsertini í Havn, áðrenn hann fór undir fyrsta sangin.

– Eg veit ikki, hvussu tit hava tað í Føroyum, men

Kjell Samuelson, sum tey flestu kenna hann – spælendi harmoniku, meðan hann syngur. Tað eru skjótt 20 ár liðin, síðani hann var í Føroyum fyrstu ferð saman við beiggjum sínum í bólkinum Samuelsons
Mynd: Hilmar Jan Hansen

hjá okkum í Svøríki er ikki óvanligt at hoyra fólk siga, at trúgv er nakað, ið tú bert fæst við í kirkjuni. Soleiðis er tað bara ikki – trúgv er neyðug allastaðni og alla tíðina. Ikki minst í dag, nú mong ikki hava tað so lætt, eru arbeiðsleys og kanska kenna seg einki at hava at liva fyrri, er neyðugt við trúgv, vón og kærleika.

Kjell tosaði millum næstan allar sangirnar, ið hann og hinir báðir í »Tro, hopp och kärlek« framførdu. Tá gekk tíðin skjótt, og tá konsertin var liðug, vóru tveir og gott og væl ein hálvur tími famir.

Onkur nýggjur sangur var at hoyra, men ein stórur partur var soverðið, ið fólk kennast aftur við, eitt nú »Jag vil tro, jag vill hoppas på kärleken«, ið flestu føroyingar munnu hava hoyrt í útvarpinum onkuntíð.

Áðrenn Kjell og teir fóru á pallin, sungu Mirjam, Lydia, Vanja og Laila fyra sangir, ið tær komu stak væl

frá. Eisini sang Petur Hermansen við teimum. Her var tónleikur á høgum støði at hoyra, og ein kundi ynskt sær, at tey høvdu fleiri enn

bert hesar fyra sangirnar á skránni, hóast hetta fyrst og fremst var ein konsert við Kjell Samuelson.

Men samanumtikið fingi

fólk eitt væleydnað kvöld saman við svianum, ið óiv- að leggur leiðina henda- vegin onkuntíð aftur.

h.j.

Bólkurin »Tro, hopp och kärlek«. Frá vinstri: David Áström, tangentar, Kjell Samuelson, sang og harmoniku, og Lars Möllersjö, sang og guitar
Mynd: Hilmar Jan Hansen

Umframt at syngja frá pallinum, royndi Kjell Samuelson at fáa fólkini at syngja við á konsertini í sunnukvöldið, og fór oman millum áhoyrarar
Mynd: Hilmar Jan Hansen

Tilsamans vóru yvir 2.000 fólk og lurtaðu eftir »Tro, hopp och kärlek« á teimum trimum konsertunum, ið vóru í Hvalba, Runavík og Havn
Mynd: Hilmar Jan Hansen